

dem for denne Forpligtelse. Naar Ministeriet har ment at burde stille den Fordring, at der for de Personers Vedkommende, der ere over 13 Aar, skal foreligge en vidnefast Erklæring fra dem selv om, at de ønske at jordfæstes uden Medvirkning af Folkekirkens gejstlige, er dette sket ud fra det samme Synspunkt, som har ført til i Loven om Ligbrænding af 1. April 1892 at opstille Fordringen om, at der skal foreligge en vidnefast Erklæring fra den afdøde selv om, at Ligbrænding ønskes; lige saa lidt som man har ment at burde overlade det til de efterlevende at træffe Bestemmelse paa en myndig afdøds Vegne, om han skal ligbrændes, lige saa lidt synes man at burde overlade det til de efterlevende at træffe Bestemmelse i det her omhandlede Forhold. Paa samme Maade er Bestemmelsen i § 2 om Politiets Mellekomst ved disse Begravelser hentet fra Loven om Ligbrænding.

Man skal endnu tilføje, at den Indvending, Begravelsesvæsenets Bestyrelse fremsætter imod Lovforslagets Bestemmelse om, at Ansvar for, at alt foregaar sømmeligt og med Orden, paahviler den, der har bestilt Jordfæstelsen, forekommer Ministeriet at indeholde en Misforstaaelse af denne Bestemmelse, idet det selvfølgelig ikke er Meningen hermed at lægge Ansvar over paa det Bud, der overbringer Bestillingen (Bedemand, Hospitalskvartermester eller lign.), men paa den, paa hvis Vegne Buddet fremsætter Bestillingen.

J. C. CHRISTENSEN.

Oscar Damkier.

Til Landstingets Udvalg til Behandling af Forslag
til Lov angaaende nogle Bestemmelser ved-
rørende Jordfæstelse.
